

lede dem ad de rette Baner, maa der ikke protesteres derimod paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde, idet han sagde, at det ikke vedkom os. Det vedkommer virkelig os, for saa vidt som det er noget, der angaar os alle sammen.

Stauning: Jeg vil gerne henvende et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Maaske angaar Spørgsmaalet ogsaa den højtærede Justitsminister, men det hører i alt Fald i Hovedsagen ind under Ministeren for offentlige Arbejder. Det drejer sig om de Forhold, under hvilke Arbejderne ved det nye Baneanlæg virke. Ved dette Baneanlæg er der ansat en Politiassistent ved Navn Borch, som fungerer særlig ved Anlægget ved Østerbro, men, saa vidt jeg ved, ogsaa ved Hovedbanen. Der er gentagne Gange, baade i Pressen og paa anden Maade, fremsat Klager over den Opførsel, han udviser overfor Arbejderne. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at disse Klager aldeles ikke staa i Forbindelse med en almindelig Uvillie mod Politiet og heller ikke paa nogen Maade med Sporvejsstræken, men ere fremsatte, længe før denne begyndte at fange Interessen. Klagerne gaa ud paa, at den vedkommende Politimand Gang efter Gang fortrædiger Arbejderne og Folk, som i lovligt Ærinde, formene de — f. Eks. for at søge Arbejde — møde paa Arbejdspladsen, hvor de blive forulempede af Politiassistenten og jagne bort paa en ondartet Maade. Han har utallige Gange udvist en Opførsel, som har været nær ved at foranledige en stor Arbejdskonflikt. Det sidste Tilfælde, som foreligger, er en Retssag, som er foranlediget ved, at Politiassistent Borch gjorde Anmeldelse til Retten om 5 Mænd, af hvilke den ene imidlertid under Sagen rejste bort, saa at den kun kom til at dreje sig om de 4. Klagen gik ud paa, at de skulde have vist støjende Adfærd paa Gaden. Det viste sig under Sagen, at det aldeles ikke var foregaaet paa Gaden, men at de havde tilladt sig den Frihed at raabe Hurra i den Del af Tunnelen under Østerbrogade, som er bygget færdig. At det skulde kunne fremkalde Gadeuorden, at en halv Snes Arbejdere raaber Hurra paa dette Sted, har man vanskeligt ved at forstaa. Det viste sig ogsaa, at Københavns Politiret bedømte Sagen paa denne Maade, idet det endte med, at Sagen blev hævet og Arbejderne frifundne. Anledningen til Sagens Fremkomst var den Ubetydelighed, at en Mand, der ikke

arbejdede paa Arbejdsstedet, bragte en Sygekassebog ind til en Arbejder og blev set af Politiassistenten, som gik hen til ham og sagde, at han skulde skruppe af. Arbejderne hævdede, at de maatte have Lov til at modtage Besøg, naar det drejede sig om et nødvendigt Ærinde. Dette foranledigede en Ordstrid med Politiassistenten, og denne standsede Arbejdet, skønt man skulde tro, at han ikke havde noget hermed at gøre. Denne Adfærd fra hans Side medførte, at det Firma, som har det paagældende Arbejde, maatte betale Arbejderne Spadserepenge. Kun ved denne Velvillie fra Firmaernes Side lykkedes det at undgaa en stor Strid, som altsaa vilde være foranlediget af denne Politimand, skønt han formentlig har den Opgave at være Ordenshaandhæver. Jeg henleder den højtærede Ministers og Finansudvalgets Opmærksomhed paa den vedkommende Politimand og beder om, at hans Opførsel maa blive undersøgt, thi der tiltrænges sikkert i høj Grad en radikal Forandring i denne. I det Indlæg, der har været forelagt Retten i Anledning af den Sag, han sidst fremkaldte, siges der: „Hele Sagen er maaske ikke al den Tidsspilde værd, som den forvolder; men Forholdet er dette, at medens der altid hersker Ro og Orden paa Arbejdspladsen, naar Arbejderne faa Lov til at passe sig selv, hænder det meget hyppigt, at Politiassistenten, naar han en Gang hver 2den eller 3die Dag indfinder sig paa Arbejdspladsen, maaske for at markere sin Nærværelse, blander sig ind i de ubetydeligste Smaating og bogstavelig ophidser sig selv saaledes, at det meget hyppigt ender med, at der optages Rapport over Ting, som allerhøjest behøvede at paatales i Ro og med Besindighed for at blive efterkommede.“ Det forekommer mig, at en Mand, som optræder paa den Maade, ikke er kvalificeret til at indtage Stillingen som Ordenshaandhæver ved store, betydelige Jernbaneanlæg, hvor mange Arbejdere ere beskæftigede. Det er vistnok i høj Grad fornødent, at det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, da det ellers let kan medføre større og alvorligere Kalamiteter end dem, der hidtil ere foranledigede af denne Mand.

Overfor den samme ærede Minister vil jeg gerne tillade mig et Par Ord angaaende det før berørte Uniformsspørgsmaal. Den højtærede Minister sagde i sin Svartale, at jeg havde benyttet meget stærke og voldsomme Udtryk. Jeg tror, at den højtærede